

[Hanne Thanning Jacobsen]

tion. I realiteten er det de 28 overlæger på landets gynækologiske afdelinger, som bestemmer, hvem der kan få adgang til kunstig befrugtning. I henhold til lægeloven er det en individuel afgørelse, men i praksis udstikker de de fælles retningslinier på et årligt møde vedrørende Den Centrale Sædbank.

Er det rigtigt, at det er dem og ikke fællesskabet, der former vores fælles etik? De svære valg i livet giver os ingen mulighed for at gemme os bag andre. Dem kommer vi ikke uden om at tage som enkeltpersoner, og vores holdninger bliver til i dialog med andre.

Vi skal selvfølgelig ikke have en statsetik, men de seneste personlige historier viser, at nogle lægers begejstring for nye teknikker i hvert fald gør dem uegnede til at være samfundets etiske rådgivere. Historierne om at have født en abort og beskrivelserne af disses tilværelse i op til flere måneder er uhyre skræmmende.

De fleste videnskabsmænd og læger er mænd, deres etik er en typisk mandeetik, og de undgår omhyggeligt at lade følelser indvirke på deres tankeprocesser. Det forekommer rigtigt at beskæftige sig med ren videnskab uden at lade følelserne spille ind, men videnskabsmændene er i vanskeligheder. Med en grænseløs nidkærhed har de forfulgt og opklaret universets hemmeligheder som små drenge, der er blevet sluppet løs i en legetøjsbutik. Kun sjældent har de vovet sig uden for deres elfenbenstårne for at forklare offentligheden, hvordan disse videnskabelige sandheder kan og vil blive anvendt for at påvirke den verden, vi alle lever i.

Det sidste var et citat af den australske læge og forsker Helen Caldicott. Hvis bare der er lidt rigtigt i det, hun siger – disse medicinske konger, der længe har mægtet at sætte et blad på en nælde, har måske glemt støvbærerne – kan vi efter min mening ikke blive færdige med disse lovforslag hurtigt nok.

Jytte Hilden (S):

Jeg skal som ordfører for Socialdemokratiet knytte an til Socialdemokratiets eget forslag. Det er måske lidt sært, at vi har et par ordførere. Det er måske også lidt sært med rækkefølgen. Det skyldes, at de to forslag er lidt forskellige.

Forslaget fra vores side er fremsat som et ønske, som allerede fru Helle Degn sagde, om at prøve at få enderne til at nå sammen i løbet af denne folketingsssamling, og derfor er der en række ændringer i vores forslag i forhold til de forslag, som tidligere har været fremme. Jeg skal ikke repetere de punkter, der står. Jeg skal heller ikke repetere den debat, vi har haft tidligere. Jeg skal som andre ordførere henvise til, hvad der før er blevet sagt i Folketinget. Jeg har dog, et par bemærkninger, jeg vil trække frem, og som også er blevet trukket frem af nogle af de tidligere ordførere.

Det gælder for det første vores ændring af § 2 om kommissionen, hvor vi siger, at kommissionen, der nedsættes af indenrigsministeren, skal bestå af 17 medlemmer, der beskikkes efter godkendelse af et af Folketinget nedsat udvalg for en periode af foreløbig 3½ år. Det, at det er indenrigsministeren, der skal nedsætte kommissionen, er en ændring fra før, hvor vi ønskede vores kommission lagt under Folketinget.

Vi har sådan set stadig væk den principielle holdning, at det ville være godt på et tidspunkt at få en kommission nedsat under Folketinget. Vi havde her i Folketinget den diskussion under debatten om teknologinævnet, så det er ikke, fordi vi har forladt vores tidligere synspunkter. Det er i erkendelse af, at der tilsyneladende ikke kan skaffes et decideret flertal for det.

En del af vores begrundelse for at ønske en sådan kommission nedsat under Folketinget er den samme som den, fru Aase Olesen gav udtryk for, nemlig det, der faktisk sker med ting, som fra tid til anden nærmest gemmes i syltekrukker rundt omkring i ministerierne.

En anden del af argumentationen er, at i et folkestyre med en befolkning, der i stigende grad er veluddannet, vil der være magtkampe mellem, hvad kunne man sige, parlamentet og regeringen og ministerierne. Vi har her i landet tradition for en stærk centraladministration, hvis måde at forvalte opgaverne på jeg ikke har nogen grund til umiddelbart at kritisere. Jeg synes, det er en diskussion, som ikke er færdig, og som er værd at tage, og det føler jeg også lå i fru Aase Olesens bemærkninger. Det er den ene ting, jeg skal sige.